

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6101/2564

พนักงานอัยการจังหวัดสระบุรีโจทก์ เด็กหญิง บ. โดยนาง น. ผู้แทนโดยชอบธรรม กับพวกโจทก์ร่วม นาย อ.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 43, พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 157, ป.อ. มาตรา 291, ป.อ. มาตรา 300, ป.อ. มาตรา 390, ป.วิ.อ. มาตรา 193 ทวิ, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 56, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30

ย่อ / หลักกฎหมาย

เมื่อโจทก์ฟ้องจำเลยขอให้ลงโทษตาม พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ.2522 มาตรา 43, 157 ป.อ. มาตรา 291, 300, 390 แล้วโจทก์ร่วมทั้งสามยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์กับพนักงานอัยการโดยระบุคำร้องว่า บ. และ ป. บุตรโดยชอบด้วยกฎหมายของดาบตำรวจ ร. โดย น. มารดา และ น. ภริยาโดยชอบด้วยกฎหมายของดาบตำรวจ ร. จึงเป็นกรณีที่โจทก์ร่วมทั้งสามในฐานะผู้สืบสันดานและภริยาโดยชอบด้วยกฎหมายของผู้ตายซึ่งเป็นผู้เสียหายและเป็นผู้มีอำนาจจัดการแทนผู้เสียหายยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์กับพนักงานอัยการในข้อหากระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย การที่ศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้โจทก์ร่วมทั้งสามเข้าร่วมเป็นโจทก์กับพนักงานอัยการเฉพาะข้อหากระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายสาหัสและอันตรายแก่กาย จึงไม่ถูกต้อง และเมื่อโจทก์ร่วมทั้งสามสามารถเข้าร่วมเป็นโจทก์กับพนักงานอัยการในข้อหากระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตายตาม ป.อ. มาตรา 291 ซึ่งมีระวางโทษจำคุกไม่เกิน 10 ปี และปรับไม่เกิน 200,000 บาท โจทก์ร่วมทั้งสามจึงมีสิทธิอุทธรณ์คัดค้านคำพิพากษาศาลชั้นต้นในปัญหาข้อเท็จจริงให้ไม่รอลงโทษจำเลยได้โดยไม่ต้องห้ามตาม ป.วิ.อ. มาตรา 193 ทวิ และเมื่อคดีขึ้นมาถึงศาลฎีกาแล้วจึงเห็นสมควรสั่งให้ถูกต้องโดยไม่จำต้องย้อนสำนวนให้ศาลชั้นต้นมีคำสั่งใหม่

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522 มาตรา 43, 157 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 291, 300, 390 จำเลยให้การรับสารภาพ ระหว่างพิจารณา เด็กหญิง บ. และเด็กชาย ป. โดยนาง น. ผู้แทนโดยชอบธรรม และนาง น. ยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ ศาลชั้นต้นอนุญาตเฉพาะข้อหากระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายสาหัสและอันตรายแก่กาย โดยให้เรียกเด็กหญิง บ. เด็กชาย ป. และนาง น. ว่าโจทก์ร่วมที่ 1 ที่ 2 และที่ 3 ตามลำดับ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 291, 300, 390 พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522 มาตรา 43 (4), 157 การกระทำของจำเลยเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 291 ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 4 ปี และปรับ 60,000 บาท จำเลยให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 กึ่งหนึ่ง คงจำคุก 2 ปี และปรับ 30,000 บาท โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด 2 ปี ให้จำเลยไปรายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติ 4 ครั้ง ภายในกำหนด 1 ปี ตามที่พนักงานคุมประพฤติกำหนด ให้จำเลยกระทำความผิดหรือการสังคมหรือสาธารณประโยชน์

ตามที่พนักงานคุมประพฤติเห็นสมควรเป็นเวลา 24 ชั่วโมง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 หากจำเลยไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 โจทก์รวมทั้งสาม อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษาแก้เป็นว่า ไม่ปรับและไม่รอลงโทษนอกจากที่แก้ให้เป็น ตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลย ประการแรกมีว่า โจทก์รวมทั้งสามมีสิทธิอุทธรณ์คัดค้านคำพิพากษาศาลชั้นต้นได้หรือไม่ เห็นว่า โจทก์ฟ้องว่า จำเลยกระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ดาบตำรวจประเสริฐถึงแก่ความตาย โจทก์รวมทั้ง 1 และที่ 2 ซึ่งเป็นผู้สืบสันดาน กับโจทก์รวมทั้งที่ 3 ซึ่งภริยาโดยชอบด้วยกฎหมายของผู้ตายซึ่งเป็น ผู้เสียหายจึงเป็นผู้มีอำนาจจัดการแทนผู้เสียหายที่จะฟ้องจำเลยเป็นคดีอาญา เมื่อโจทก์ฟ้องจำเลย แล้วโจทก์รวมทั้งสามยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์กับพนักงานอัยการโดยระบุคำร้องว่า เด็กหญิง บ. และเด็กชาย ป. บุตรโดยชอบด้วยกฎหมายของดาบตำรวจประเสริฐ โดยนาง น. มารดา และนาง น. ภริยาโดยชอบด้วยกฎหมายของดาบตำรวจประเสริฐจึงเป็นกรณีที่โจทก์รวมทั้งสามในฐานะ ผู้สืบสันดานและภริยาโดยชอบด้วยกฎหมายของผู้ตายซึ่งเป็นผู้เสียหายและเป็นผู้มีอำนาจจัดการ แทนผู้เสียหายยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์กับพนักงานอัยการในข้อหากระทำโดยประมาท เป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตายการที่ศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้โจทก์รวมทั้งสามเข้าร่วมเป็นโจทก์กับ พนักงานอัยการเฉพาะข้อหากระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายสาหัสและอันตรายแก่ กาย จึงไม่ถูกต้องและเมื่อโจทก์รวมทั้งสามสามารถเข้าร่วมเป็นโจทก์กับพนักงานอัยการในข้อหา กระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตายตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 291 ซึ่งมี ระยะเวลาโทษจำคุกไม่เกิน 10 ปี และปรับไม่เกิน 200,000 บาท โจทก์รวมทั้งสามจึงมีสิทธิอุทธรณ์ คัดค้านคำพิพากษาศาลชั้นต้นในปัญหาข้อเท็จจริงให้ไม่รอลงโทษจำเลยได้โดยไม่ต้องห้ามตาม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 193 ทวิ แต่เมื่อคดีขึ้นมาที่ศาลฎีกาแล้ว จึง เห็นสมควรสั่งให้ถูกต้องโดยไม่จำต้องย้อนสำนวนให้ศาลชั้นต้นมีคำสั่งใหม่ ปัญหาที่ต้องวินิจฉัย ตามฎีกาของจำเลยประการต่อไปมีว่า สมควรรอลงโทษให้จำเลยหรือไม่ เห็นว่า ตามราย งานการสืบเสาะและพินิจจำเลยได้ความว่า เหตุเกิดเนื่องจากจำเลยขับรถยนต์ไปตามถนนซึ่งมีทาง เดินรถเดียวโดยมี 3 ช่องเดินรถ และมีร่องคั่นกลางกับทางเดินรถที่สวนทาง จำเลยขับรถในช่อง เดินรถที่ 3 นับจากซ้ายด้วยความเร็วประมาณ 110 ถึง 120 กิโลเมตรต่อชั่วโมง และจำเลยต้องการ แซงรถยนต์คันหน้า จำเลยจึงขับรถเข้าไปในช่องเดินรถที่ 2 และที่ 1 ตามลำดับแล้วเปลี่ยนกลับเข้า ช่องเดินรถที่ 2 และที่ 3 ตามลำดับเป็นเหตุให้เสียชนรถยนต์ ด้านท้ายรถยนต์ในช่องเดินรถที่ 2 และด้านหน้าซ้ายรถยนต์ในช่องเดินรถที่ 3 ทำให้รถยนต์ของจำเลยตกลงไปในร่องกลางถนนแล้ว กระเด็นเข้าไปในทางเดินรถที่สวนมาแล้วชนกับรถยนต์กระบะซึ่งมีคนขับและผู้โดยสารรวม 9 คน กับรถยนต์อีกคันหนึ่ง ซึ่งผู้ที่ถึงแก่ความตาย ได้รับอันตรายสาหัสและอันตรายแก่กายเป็นผู้ที่นั่งมา ในรถยนต์กระบะ ส่วนรถยนต์คันอื่นไม่มีผู้ได้รับบาดเจ็บคงมีแต่รถยนต์ที่เสียหายซึ่งได้รับการชดใช้ จากบริษัทประกันภัยแล้ว ฝ่ายผู้เสียหายทั้งหมดในรถยนต์กระบะได้รับชดใช้ค่าสินไหมทดแทนรวม ประมาณ 3,200,000 บาท ระหว่างพิจารณาจำเลยนำเงินมาวางศาลเพื่อชำระให้ผู้เสียหายจำนวน 5 ราย เป็นเงิน 200,000 บาท และระหว่างฎีกาจำเลยชำระเงินให้ทายาทของผู้เสียหายอีก 2 ราย รวมจำนวน 250,000 บาท ดังนั้นเมื่อพิเคราะห์ถึงพฤติการณ์แห่งคดีประกอบกับการที่จำเลย พยายามชดใช้เงินแก่ฝ่ายผู้เสียหายเพื่อบรรเทาผลร้าย ทั้งขณะเกิดเหตุจำเลยอายุ 23 ปี อาศัยอยู่ กับภริยา บุตรอายุ 4 ปี และมารดาของภริยา จำเลยทำงานประจำและนำรายได้มาเลี้ยงดูครอบครัว จำเลยไม่เคยกระทำความผิดและรับโทษจำคุกมาก่อน เหตุคดีนี้เป็นบทเรียนครั้งสำคัญในชีวิตของ

จำเลยและทำให้จำเลยต้องขับรถด้วยความระมัดระวังต่อไปซึ่งพนักงานคุมประพฤติก็รายงานว่า
หลังเกิดเหตุจำเลยขับรถยนต์อยู่บ้างแต่นาน ๆ ครั้ง และยังรู้สึกไม่สบายใจขณะขับรถ จำเลยจึง
น่าจะสำนึกในการกระทำความผิด การลงโทษจำคุกจำเลย 2 ปี โดยไม่รอกการลงโทษจึงไม่เป็นผลดี
แก่จำเลยและครอบครัว สมควรให้โอกาสจำเลย ฎีกาของจำเลยฟังขึ้นบางส่วน พิพากษาแก้เป็นว่า
อนุญาตให้โจทก์ร่วมทั้งสามเข้าร่วมเป็นโจทก์ในข้อหากระทำความผิดโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่
ความตายด้วย และให้บังคับคดีตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น

องค์คณะ

ปิยนุช มนุรังสรรค์ · สุวิชา นาควัชร · ธวัชชัย รัตนเหลียม

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/6101/2564>